

Sygn. akt II Ka 93/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2015r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSO Janusz Adamski

Sędziowie: SO Marcin Rudnik (spraw.)

SR del. Adam Ślipek

Protokolant: sekr. sąd. Magdalena Majewska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Sieradzu Anny Duczmaleskiej

po rozpoznaniu w dniu 27 maja 2015r.

sprawy **S. K.**

oskarżonego o przestępstwa z art. 297 § 1 kk, art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11§2 kk oraz z art. 177 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Sieradzu z dnia 27 lutego 2015r. wydanego w sprawie
II K 862/14

na podstawie art. 437§1 kpk oraz art. 636§1 kpk:

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację za oczywiście bezzasadną,
2. zasądza od oskarżonego S. K. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 420 (czteryście dwadzieścia) złotych tytułem opłaty za II instancję oraz kwotę 20 (dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu wydatków związanych z postępowaniem odwoławczym.

Sygn. akt II Ka 93/15

UZASADNIENIE

W skierowanym do Sądu Rejonowego w Sieradzu akcie oskarżenia J. K. oskarżono o to, że:

I. w dniu 31 października 2013 roku w S., województwa (...) działając wspólnie i w porozumieniu z P. Z. i S. M. dokonali zaboru w celu przywłaszczenia tabletu marki S. (...) G. (...) o wartości 649 złotych, działając na szkodę G. G., firmy (...) oraz firmy ubezpieczeniowej G., tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 kk,

II. w dniu 18.10.2013 roku w S.woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z S. K.i P. Z.dokonał oszustwa kredytowego w sklepie (...)w S.na szkodę S.C.Bank, w ten sposób, że w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przedłożył jako autentyczne fałszywe zaświadczenie o dochodach osiągniętych w firmie (...)w S.na swoje nazwisko podrobione uprzednio przez P. Z.na formularzu dostarczonym jej przez S. K., w celu podpisania umowy kredytowej za zakup komputera przenośnego A. (...)wartości 2299,99 zł. w w/w sklepie, wprowadzając w błąd pracownika banku co do okoliczności mających znaczenie dla oceny jego zdolności kredytowej, z czego uzyskał korzyść majątkową w kwocie 600 zł spożytkowaną na zakup jedzenia, alkoholu i papierosów, po sprzedaży komputera stanowiącego przedmiot tej

umowy kredytowej przez siebie w lombardzie i podziale pieniędzy czym działał na szkodę S.C.Bank we W.i D. R. oraz (...) w S., tj. o przestępstwo z art. 297§1 kk, 286§1 kk, 270§1 kk w zw. z art. 11§2 kk, w zw. z art. 12 kk,

III. w miesiącu października 2013 roku w S.woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w sklepie (...)w przedłożył fałszywe zaświadczenie o dochodach osiąganych w firmie (...)w S.na swoje nazwisko, podrobione uprzednio przez P. Z.na formularzu dostarczonym jej przez S. K., w celu podpisania umowy kredytowej za zakup komputera przenośnego wartości 2300 zł. w w/w sklepie, wprowadzając w błąd pracownika banku co do okoliczności mających znaczenie dla oceny jego zdolności kredytowej, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na negatywną weryfikację na etapie przygotowania wniosku o kredyt czym działał na szkodę nieustalonego banku, D. R. oraz (...) w S., tj. o przestępstwo z art. 297§1 kk, 13§1 kk w zw. z art. 286§1 kk, 270§1 kk w zw. z art. 11 §2 kk, w zw. z art. 12 kk,

IV. w miesiącu października 2013 roku w S. woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w sklepie (...) w przedłożył fałszywe zaświadczenie o dochodach osiąganych w firmie (...) w S. na swoje nazwisko, podrobione uprzednio przez P. Z. na formularzu dostarczonym jej przez S. K., w celu podpisania umowy kredytowej za zakup telewizora nieustalonej wartości w w/w sklepie, wprowadzając w błąd pracownika banku co do okoliczności mających znaczenie dla oceny jego zdolności kredytowej, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na negatywną weryfikację na etapie przygotowania wniosku o kredyt czym działał na szkodę nieustalonego banku, D. R. oraz R. B. w S., tj. o przestępstwo z art. 297§1 kk, 13§1 kk w zw. z art. 286§1 kk, 270§1 kk w zw. z art. 11§2 kk, w zw. z art. 12 kk,

V. w miesiącu października 2013 roku w S. woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w sklepie (...) w przedłożył fałszywe zaświadczenie o dochodach osiąganych w firmie (...) w S. na swoje nazwisko, podrobione uprzednio przez P. Z. na formularzu dostarczonym jej przez S. K., w celu podpisania umowy kredytowej za zakup komputera przenośnego wartości 2200 zł. w w/w sklepie, wprowadzając w błąd pracownika banku co do okoliczności mających znaczenie dla oceny jego zdolności kredytowej, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na negatywną weryfikację na etapie przygotowania wniosku o kredyt czym działał na szkodę nieustalonego banku, D. R. oraz (...) w S., tj. o przestępstwo z art. 297§1 kk, 13§1 kk w zw. z art. 286§1 kk, 270§1 kk w zw. z art. 11 §2kk, wzw. z art. 12 kk.

SebastianKozaczuk został natomiast oskarżony o to, że:

VI. w dniu 18.10.2013 roku w S. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. Z. i J. K. dokonał oszustwa kredytowego w sklepie (...) w S. na szkodę S. C. Bank, w ten sposób, że w celu osiągnięcia korzyści majątkowej po uprzednim nakłonieniu P. Z. do sfalszowania zaświadczenia o dochodach osiąganych w firmie (...) w S. na nazwisko J. K. doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia kredytem za zakup komputera przenośnego A. (...) wartości 2299,99 zł w/w bank, z czego uzyskał korzyść majątkową w kwocie 400 zł po sprzedaży komputera stanowiącego przedmiot tej umowy kredytowej, czym działał na szkodę S. C. Bank we W. i D. R. i firmy (...) w S., tj. o przestępstwo z art. 297§1 kk, 286§1 kk, 270§ 1 kk w zw. z art. 11 §2 kk, w zw. z art. 12 kk,

VII. w miesiącu października 2013 roku w S. nakłonił P. Z. do wypełnienia i podpisania za D. R. dostarczonego przez siebie zaświadczenia o zatrudnieniu w firmie (...) w S. na nazwisko S. M., w celu użycia tego zaświadczenia jako autentycznego przez w/w przy zakupie telefonu komórkowego I. w sieci komórkowej T-M. i D. R., tj. o przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k.,

VIII. w dniu 22 października 2014 roku w S. woj. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...) nie zachował należytej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa pieszej E. czupryn, w wyniku czego doszło do jej potrącenia na oznakowanym przejściu dla pieszych, wskutek czego wymieniona doznała obrażeń ciała w postaci krwiaka przymózgowego w prawej okolicy skroniowo-potylicznej z obrzękiem prawej półkuli mózgowej i skąpą rezerwą płynową po stronie lewej półkuli, stłuczenia tkanek miękkich głowy w okolicy skroniowo-potylicznej prawej, stłuczenia kolan, kostki przyśrodkowej goleni i stopy prawej, co spowodowało naruszenie czynności ośrodkowego układu nerwowego na czas powyżej siedmiu dni zgodnie z dyspozycją zawartą w treści art. 157 § 1 kk, tj. o przestępstwo z art. 177 § 1 kk

Wyrokiem z dnia 27 lutego 2015 roku wydanym w sprawie II K 862/14 Sąd Rejonowy w Sieradzu uznał oskarżonego J. K. za winnego czynu zarzucanego mu w pkt I, to jest czynu wypełniającego znamiona art. 278 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 40 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych. Sąd uznał również oskarżonego J. K. za winnego:

a. czynu zarzucanego mu w pkt II, z tą zmianą w opisie, że wyrażenie „(...)99” zastąpił wyrażeniem „(...)99” oraz z tym uzupełnieniem opisu, że sprawcy doprowadzili (...) Bank S.A. we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości udzielonego kredytu, czyli w kwocie 2399,99 złotych i z tą zmianą, że przyjął, że czyn ten wypełnił znamiona art. 297 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k., art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

b. czynów zarzucanych mu w punktach III, IV, V z tą zmianą w ich opisach, że przyjął, że sprawca działał w celu doprowadzenia pracownika banku w błąd co do okoliczności mających znaczenie dla oceny zdolności kredytowej J. K. i doprowadzenia banku do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości udzielonego kredytu odpowiadającego wartości wymienionej w opisie rzeczy, przy czym dla czynu z punktu IV przyjmuje wartość nie mniej niż 1 zł, z których każdy wypełnił znamiona art. 297 § 1 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k., art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

i przyjmując, że czyny te stanowią ciąg przestępstw opisany w art. 91 § 1 k.k., na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 50 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych. Sąd na podstawie art. 91 § 2 k.k. w zw. z art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 i 2 k.k. za zbiegające się przestępstwo oraz ciąg przestępstw z punktów 1 i 2 niniejszego wyroku wymierzył oskarżonemu J. K. karę łączną 1 roku pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości 60 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych. W oparciu o art. 69 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 70 § 2 k.k. i art. 73 § 2 k.k. Sąd I instancji warunkowo zawiesił J. K. wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby 3 lat i oddał go w okresie próby pod dozór kuratora sądowego.

Tym samym wyrokiem Sąd Rejonowy w Sieradzu uznał S. K. w miejsce czynu zarzucanego mu w punkcie VI za winnego tego, że w dniu 18.10.2013 roku w S. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z J. K. i P. Z. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził w błąd pracownika banku (...) we W. co do okoliczności mających znaczenie dla oceny zdolności kredytowej J. K. i doprowadził S. C. Bank we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie udzielonego kredytu - 2399,99 zł, w ten sposób, że dostarczył P. Z. niewypełniony formularz zaświadczenia o dochodach osiągniętych w firmie (...) w S. opatrzony pieczęcią wymienionej firmy, który P. Z. wypełniła danymi J. K. i nieprawdziwymi danymi o dochodach i podpisała nazwiskiem D. R. podrabiając jej podpis, a J. K. przedłożył to zaświadczenie jako autentyczne w celu podpisania umowy kredytowej za zakup komputera przenośnego A. (...) wartości 2399,99 zł w sklepie (...) w S. i podpisał z S. C. Bank we W. umowę kredytową na jego zakup, z czego S. K. uzyskał korzyść majątkową w kwocie 400 zł po sprzedaży komputera stanowiącego przedmiot umowy kredytowej, to jest czynu wypełniającego znamiona art. 297 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k., art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 60 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych.

Ponadto Sąd I instancji uznał oskarżonego S. K. w miejsce czynu zarzucanego mu w pkt VII za winnego tego, że w październiku 2013 roku w S. w zamiarze by P. Z. dokonała czynu zabronionego w postaci sfalszowania dokumentu zaświadczenia o zatrudnieniu w firmie (...) w S., w celu użycia tego zaświadczenia jako autentycznego przez S. M. przy zakupie telefonu komórkowego I. w sieci komórkowej T-M., swoim zachowaniem ułatwił jego popełnienie, w ten sposób, że dostarczył wymienionej opatrzony pieczęcią firmy formularz zaświadczenia o zatrudnieniu w firmie (...) w S., to jest czynu wypełniającego znamiona art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 19 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Poza tym Sąd I instancji uznał S. K. za winnego czynu zarzucanego mu w pkt VIII, z tym uzupełnieniem opisu, że przyjął, iż nieumyślne naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym polegało na nienależytej obserwacji przedpoła jazdy samochodu w rejonie przejścia dla pieszych, to jest czynu wypełniającego znamiona art. 177 § 1 k.k. i za to:

- a) na podstawie art. 177 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności,
- b) na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzekł od oskarżonego S. K. na rzecz pokrzywdzonej E. C. kwotę 1000 złotych nawiązki,
- c) na podstawie art. 42 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego S. K. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 1 roku.

Jednocześnie Sąd Rejonowy na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. za zbiegające się przestępstwa wymierzył S. K. karę łączną 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, a w oparciu o art. 63 § 1 k.k. zaliczył temu oskarżonemu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres zatrzymania od 04 do 07 listopada 2013 roku, przyjmując, że jeden dzień zatrzymania jest równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Ponadto Sąd meriti zasądził od J. K. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 złotych tytułem opłaty sądowej oraz kwotę 76,40 złotych tytułem wydatków, natomiast od S. K. kwotę 420 złotych tytułem opłaty sądowej oraz kwotę 186,40 złotych tytułem wydatków.

Apelację od powyższego wyroku w części dotyczącej oskarżonego S. K. wywiódł jego obrońca, który zarzucił rozstrzygnięciu:

I. w zakresie czynów z pkt VI i VII wyroku - obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a w szczególności art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424 § 1 i 2 k.p.k., a polegającą na:

- przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów polegającym na przyjęciu za w pełni wiarygodne zeznań świadków P. Z., S. M. oraz D. R., którzy w toku postępowania zeznawali kilkakrotnie, zaś zeznania te są wewnętrznie sprzeczne, a dodatkowo P. Z. i D. R. dobrze się znają, co w sposób oczywisty mogło wpływać na treść złożonych przez nich zeznań, a którą to okoliczność Sąd całkowicie pominął,

- niezasadnej odmowie uznania za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego S. K., w szczególności w zakresie dotyczącym okoliczności, że oskarżony miałby posłużyć się pieczętką firmową D. R. w celu wypełnienia zaświadczeń o zatrudnieniu i dochodach, w sytuacji, gdy oskarżony nigdy nie posiadał przedmiotowej pieczętki,

- przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów poprzez nieuznanie za wiarygodne wyjaśnień J. K., w zakresie jego znajomości z oskarżonym S. K., a mianowicie, że oskarżonego S. K. nie zna i nie uczestniczył on w wydaniu zaświadczenia o zatrudnieniu i dochodach, jak również w zakupie i sprzedaży towarów,
- niedokonanie w uzasadnieniu wyroku przejrzystej i kompletnej analizy i oceny wszystkich tych dowodów, na jakich oparto ustalenie każdego istotnego dla rozstrzygnięcia sprawy faktu i okoliczności, a w szczególności nieprzedstawienie argumentacji, dlaczego nie uznano za miarodajne dowodów przeciwnych tj. całkowite zignorowanie okoliczności przemawiających za wersją oskarżonego,

nadto,

- obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a to art. 167 k.p.k., a polegającą na niezwróceniu się przez Sąd do Salonu (...) mieszczącego się w S. w Galerii (...) o podanie informacji, czy pieczętka firmowa została wydana D. R. i kiedy to nastąpiło, a okoliczność ta miała znaczenie dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, ponieważ mogła potwierdzić wersję zdarzenia przedstawioną przez oskarżonego tj. że nie posiadał on nigdy pieczętki firmowej należącej do D. R.,

I. co w konsekwencji doprowadziło Sąd I Instancji do błędnych ustaleń faktycznych mających wpływ na orzeczenie, a polegający na:

- bezzasadnym ustaleniu, iż oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów, a polegających na dostarczeniu zaświadczeń o zatrudnieniu i dochodach,
- bezzasadnym pominięciu faktu, że D. R. i P. Z. są dobrymi przyjaciółkami, która to okoliczność winna być przez Sąd badana bardzo wnikliwie, a to z uwagi na fakt, iż mogło dojść do pomówienia oskarżonego celem skierowania w stosunku do niego podejrzeń w celu uwolnienia od odpowiedzialności karnej D. R., która to z uwagi na prowadzoną przez siebie działalność gospodarczą mogła wystawiać zaświadczenia o zatrudnieniu i dochodach,

I. w zakresie czynu z pkt VIII wyroku - błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść wyroku, a polegający na bezzasadnym pominięciu faktu, iż oskarżony kierował pojazdem z uwagi na zły stan zdrowia swojego ojca, który nie mógł kontynuować jazdy, a która to okoliczność uzasadniała prowadzenie pojazdu przez oskarżonego co winno wpłynąć na wymiar kary orzeczonej wobec oskarżonego.

W konkluzji apelacji obrońca oskarżonego S. K. wniósł o uchylenie orzeczenia o karze łącznej, a po jej uchyleniu, zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie oskarżonego od dokonania zarzucanych mu czynu z pkt VI i VII wyroku, oraz zmianę zaskarżonego orzeczenia w zakresie pkt VIII wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary łagodniejszej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, ewentualnie uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji celem ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy S. K. nie zasługiwała na uwzględnienie, a przy tym należało ją uznać za oczywiście bezzasadną.

Ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd meriti w toku rozprawy głównej mogą być skutecznie zakwestionowane, a ich poprawność zdyskwalifikowana, wtedy dopiero, gdyby w procedurze dochodzenia do nich Sąd uchybił dyrektywom art. 7 k.p.k., pominął istotne w sprawie dowody lub oparł się na dowodach na rozprawie nieujawnionych, sporządził uzasadnienie niezrozumiałe, nadmiernie lapidarne, wewnątrznie sprzeczne bądź sprzeczne z regułami logicznego rozumowania, wyłączające możliwość merytorycznej oceny kontrolno-odwoławczej. Zarzut obrazy przepisu art. 7 k.p.k. i w związku z tym dokonania błędnych ustaleń faktycznych może być skuteczny tylko wtedy, gdy skarżący wykaże, że sąd orzekający - oceniając dowody - naruszył zasady logicznego rozumowania, nie uwzględnił przy ich ocenie wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Ocena dowodów dokonana z zachowaniem wymienionych kryteriów pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. i brak jest podstaw do kwestionowania dokonanych przez sąd ustaleń faktycznych i końcowego rozstrzygnięcia, gdy nadto Sąd nie orzeknie z obrazą art. 410 k.p.k. i 424§2 k.p.k. oraz nie uchybi dyrektywie art. 5§2 k.p.k.

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania i analizując zarzuty podniesione w apelacji Sąd Okręgowy nie stwierdził jakichkolwiek uchybień ze strony Sądu I instancji, które rodziłyby wątpliwości co do merytorycznej trafności zaskarżonego wyroku.

W pierwszej kolejności nie można w żadnym wypadku zgodzić się z zarzutami skarżącego, iż Sąd Rejonowy miałby się dopuścić obrazy art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk. Sąd I instancji dysponował w przedmiotowej sprawie w kwestii zarzutów z punktów VI i VII przede wszystkim wyjaśnieniami oskarżonego S. K., a także wyjaśnieniami J. K., jak również wyjaśnieniami i zeznaniami P. Z. i S. M. oraz zeznaniami D. R.. Analizując dokonaną przez Sąd I instancji ocenę tych dowodów nie ma żadnych podstaw do uznania, iż Sąd I instancji przekroczył granicę swobodnej oceny dowodów uznając za wiarygodne relacje P. Z. i D. R., a także S. M. z postępowania przygotowawczego, a odmawiając wiary wyjaśnieniom S. K. i J. K., jak też że przy ocenie tych dowodów pominął określone okoliczności. Relacje wskazanych wyżej osób zostały przeanalizowane w sposób bardzo wszechstronny. Zwłaszcza wersje przedstawione przez P. Z., S. M., J. K. oraz S. K. zostały ocenione we wzajemnym powiązaniu oraz przez pryzmat tego, czy osoby te były konsekwentne w swoich relacjach, a przy tym Sąd Rejonowy przy ich ocenie wziął pod uwagę sytuację procesową

tych osób oraz uwzględnił zasady logiki i doświadczenia życiowego. Wbrew zarzutom skarżącego nie pominięto żadnych istotnych okoliczności związanych z relacjami świadków, zarówno tych korzystnych, jak i niekorzystnych dla oskarżonego S. K., które mogły mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, a rozumowaniu Sądu I instancji nie można nic zarzucić. W szczególności z samego faktu, że P. Z. znała D. R. nie można w żadnym wypadku wnioskować o tym, że S. K. został fałszywie pomówiony, tym bardziej, że P. Z. sama nie kwestionowała swojego udziału w działaniach przestępczych i w żaden sposób nie starała się wybielić swojej osoby szczerze przedstawiając przebieg wypadków, a przy tym w toku postępowania przygotowawczego jej wersję zdarzeń w pełni potwierdził S. M.. Jak przy tym słusznie zauważył Sąd I instancji P. Z. była konsekwentna w swoich relacjach, a przy tym swoją wersję potwierdziła nie tylko wówczas gdy składała wyjaśnienia w charakterze podejrzanej, ale również gdy składała zeznania jako świadek, a więc gdy jej relacja nie miała już żadnego wpływu na jej sytuację procesową. Podkreślić również należy, że nie miała ona jakiegokolwiek osobistego powodu, aby to właśnie S. K. fałszywie pomówić. Poza tym jak już wyżej wspomniano relacja P. Z. znajdowała pełne potwierdzenie w wyjaśnieniach S. M. składanych przez niego w toku postępowania przygotowawczego, ich relacje korelowały ze sobą i wzajemnie się uzupełniały. Podkreślić należy przy tym, że również S. M. w tych wyjaśnieniach nie starał się wybielać swojej osoby i przerzucać odpowiedzialności na inne osoby, jak też nie miał żadnych osobistych powodów, aby fałszywie pomawiać S. K.. Oczywiście nie można nie zwrócić uwagi, że S. M. nie był w pełni konsekwentny w swoich relacjach, niemniej okoliczność ta nie umknęła uwadze Sądu Rejonowego, który należycie ją przeanalizował i wskazał przyczyny, dla których wyjaśnieniom S. M. można było dać wiarę tylko w takim zakresie, w jakim były one zgodne z relacją P. Z.. W sposób bardzo wszechstronny, w tym konfrontacji z relacjami P. Z. i S. M. oraz przy uwzględnieniu zasad logiki i doświadczenia życiowego zostały również przeanalizowane wyjaśnienia J. K., a Sąd I instancji przedstawił bardzo trafne argumenty przemawiające przeciwko wersji J. K. w zakresie, w jakim zaprzeczał on udziałowi S. K. w przestępstwie. W szczególności słusznie wskazał Sąd Rejonowy, że nielogiczne byłoby, aby w sytuacji, w której P. Z. i S. M. przyznali się do udziału w licznych przestępstwach, szczerze przedstawiając okoliczności swojego udziału w nich, akurat w tym jednym wypadku mieliby zaprzeczyć udziałowi w przestępstwie S. M. i pomówić o to S. K.. W świetle tych okoliczności nie może dziwić, że Sąd I instancji odmówił wiary wyjaśnieniom S. K. w zakresie, w jakim były sprzeczne z relacją P. Z. i S. M.. Jak przy tym słusznie wskazał Sąd Rejonowy oskarżony miał istotne powody, aby zaprzeczać swojemu sprawstwu w obawie przed odpowiedzialnością, i to surową, uwzględniając jego dotychczasową drogę życiową. Podkreślić należy, że jeżeli chodzi o materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie zaistniały jakiegokolwiek nie dające się usunąć wątpliwości, które należałoby tłumaczyć na korzyść oskarżonego i które musiałyby skutkować uwolnieniem go od zarzutów postawionych w punkcie VI i VII. Uwadze Sądu I instancji nie umknął żaden dowód i żadna okoliczność, która mogłaby mieć w tej sprawie znaczenie, zaś ocena przeprowadzonych dowodów była bardzo wszechstronna, a z przedstawionymi w niej argumentami należało w pełni się zgodzić. Reasumując w świetle powyższych rozważań należy stwierdzić, że wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd I instancji nie dopuścił się obrazy art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk oraz art. 424 kpk. Zarzuty podniesione w tym zakresie w apelacji obrońcy oskarżonego należało ocenić jako całkowicie bezpodstawne.

W żadnym wypadku nie można również uznać za zasadny innego zarzutu podniesionego w apelacji, a mianowicie zarzutu obrazy ze strony Sądu I instancji art. 167 kpk poprzez niezwrócenie się przez Sąd z urzędu do Salonu (...) mieszczącego się w S. w Galerii (...) o podanie informacji, czy pieczętka firmowa została wydana D. R. i kiedy to nastąpiło. Wbrew stanowisku skarżącego niezależnie od treści odpowiedzi z salonu sieci P. dowód ten nie miałby dla tej sprawy jakiegokolwiek znaczenia. Nawet bowiem gdyby z ewentualnej odpowiedzi wynikało, że pieczętka została przekazana D. R., okoliczność ta i tak nie przesądzałaby o możliwości pozostawienia jej następnie w salonie sieci P. już po jej przekazaniu D. R. lub możliwości jej utraty po opuszczeniu tego salonu.

Skoro Sąd Rejonowy nie dopuścił się żadnych uchybień przy ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym nie naruszył zwłaszcza wskazanych wyżej przepisów kodeksu postępowania karnego, to nie można mieć również zastrzeżeń do poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych, które znalazły oparcie w uznanych za wiarygodne dowodach, a z których wynikał udział oskarżonego w przestępstwach przypisanych mu w punktach VI i VII.

Za całkowicie bezpodstawny należy uznać także zarzut błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie dotyczącym zarzutu z punktu VIII, polegającego na bezzasadnym pominięciu faktu, iż oskarżony kierował pojazdem z uwagi na

zły stan zdrowia swojego ojca, który nie mógł kontynuować jazdy, a która to okoliczność uzasadniała prowadzenie samochodu przez S. K., co winno wpłynąć na wymiar kary orzeczonej wobec oskarżonego. Otóż podkreślić należy, że jeżeli chodzi o podnoszoną przez skarżącego kwestię, że oskarżony miał kierować samochodem z uwagi na zły stan zdrowia swojego ojca, który nie mógł kontynuować jazdy, to Sąd I instancji odmówił wiary relacji S. K. w tym zakresie w sposób należyty uzasadniając swoje stanowisko. W szczególności słusznie Sąd Rejonowy podniósł, że wersja oskarżonego w tym zakresie pozostawała w całkowitej sprzeczności z relacją P. C. z postępowania przygotowawczego, która nie miała żadnego powodu, aby złożyć w tej sprawie nieprawdziwe zeznania. Nie można też nie zauważyć, że wersja oskarżonego jest nielogiczna. Nie można przecież uznać za logicznego zachowania oskarżonego, które miałyby polegać na pozostawieniu ojca w pobliżu szkoły nr 10 i odjechaniu bez niego. Podkreślić w tym miejscu należy, że oskarżony sam wnioskował na rozprawie, aby nie wzywać P. C. i ujawnić jej zeznania. Niezależnie jednak od tych rozważań podkreślić należy, iż nawet gdyby z ustaleń Sądu Rejonowego wynikało, że przebieg wypadków był taki, jak wskazany przez oskarżonego, to i tak okoliczność ta pozostawałaby bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, w tym również o karze. Nie byłoby bowiem tak czy inaczej jakiegokolwiek sytuacji, która zmuszałaby go do zajęcia miejsca za kierownicą samochodu, tym bardziej, że swojego ojca miałyby wówczas w ogóle nie zabrać do samochodu. A zatem zarzut skarżącego w tym zakresie należało uznać za całkowicie chybiony.

Apelację co do winy uznaje się również za apelację co do kary. W związku z tym obowiązkiem Sądu Okręgowego w Sieradzu było rozważenie, czy kary jednostkowe orzeczone wobec S. K., a także kara łączna pozbawienia wolności orzeczona przy tym bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, należy uznać za rozstrzygnięcia rażąco surowe.

Pojęcie rażącej niewspółmierności kary wskazane w art. 438 pkt 4 kpk w związku z jego ocennością było przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego w wielu orzeczeniach. W wyroku z dnia 11 kwietnia 1985r. (V KRN 178/85, OSNKW z 1995r. Nr 7 – 8, poz. 60) Sąd Najwyższy podkreślił, że zarzut niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, to nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy - gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą. Jednocześnie w innym wyroku tego Sądu z dnia 2 lutego 1995r. (II KRN 198/94 – OSNPP z 1995r., z. 6, poz. 18) wskazano przy rozważaniach odnośnie rażącej niewspółmierności kary, iż nie chodzi o każdą ewentualną różnicę co do jej wymiaru, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - »rażąco« niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować.

W świetle tak ukształtowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego oraz uwzględniając wszystkie okoliczności sprawy nie można mieć zastrzeżeń do rozstrzygnięć Sądu Rejonowego o karach jednostkowych wymierzonych oskarżonemu, jak i o karze łącznej pozbawienia wolności orzeczonej bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Sąd I instancji należycie przy tym uzasadnił, dlaczego wymierzył S. K. za te czyny takie a nie inne kary, nie pomijając żadnej z okoliczności, które należało wziąć pod uwagę przy ich wymierzaniu, zaś z przedstawioną w tym zakresie argumentacją należy w pełni się zgodzić. W szczególności trzeba w pełni zgodzić się z Sądem meriti, iż nie było w tym wypadku żadnych przesłanek, by skorzystać wobec oskarżonego z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności. W sytuacji bowiem, w której został on dotychczas już dziewięciokrotnie skazany, i to niedawno oraz na bardzo krótkiej przestrzeni, w tym za przestępstwa z art. 286 kk, art. 297 kk i art. 270 kk, w zasadzie przede wszystkim za czyny z art. 286 kk, a więc za przestępstwo kwalifikowane z tych samych przepisów, jak w przedmiotowej sprawie, a przy tym otrzymywał kilkakrotnie szansę w postaci warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, to należy w pełni zgodzić się z Sądem merita, że brak jest podstaw do uznania, iż w jego przypadku można mówić o dodatniej prognozie kryminologicznej odnośnie jego postępowania w przyszłości. Tymczasem tylko w wypadku dodatniej prognozy kryminologicznej byłyby podstawy do skorzystania wobec S. K. z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia orzeczonej wobec niego kary łącznej pozbawienia wolności.

Reasumując Sąd Okręgowy, nie znajdując podstaw do uwzględnienia apelacji obrońcy oskarżonego, na podstawie art. 437§1 kpk utrzymał w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Na podstawie art. 636 § 1 kpk Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 420 złotych tytułem opłaty za II instancję (na podstawie art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych - tekst jednolity: Dz.U. z 1983r., Nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami) oraz kwotę 20 złotych tytułem zwrotu wydatków związanych z postępowaniem odwoławczym.